

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Říjen 2022

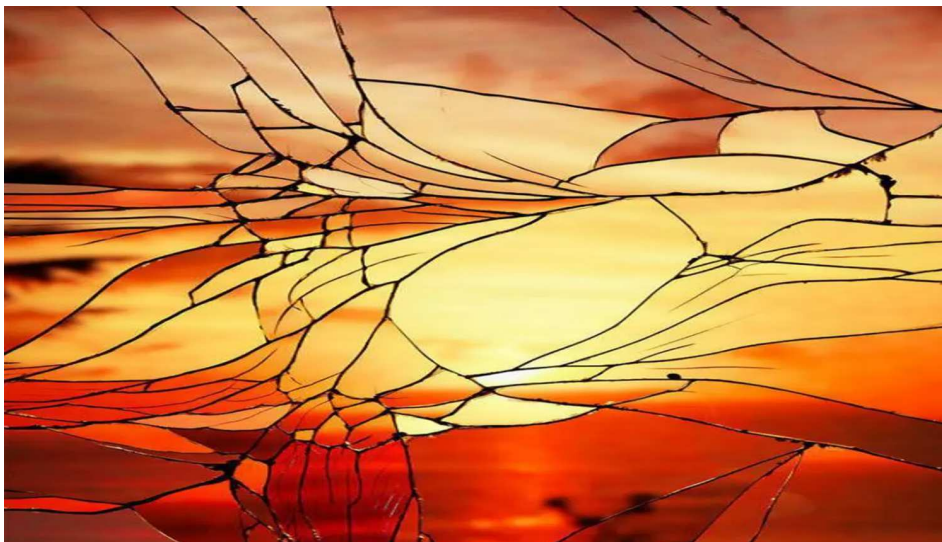

BŮH SÁM JE PŮVODCEM KRÁSY

podzimní variace

Oheň, vítr nebo rychlý mrak, hvězdný kruh, dravé vodstvo nebo nebeská světla považovali lidé za světovládné bohy. Uneseni jejich krásou je pokládali za bohy, tím spíše měli poznat, oč lepší je jejich Pán, neboť on, té krásy původce, vše stvořil. (Mdr 13,2-3)

Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. (Ž 19,2)

*Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil,
zvláště pak bratr slunce, neboť on je den a dává nám světlo,
je krásný a září velkým leskem, vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.*

Svatý František: Chvála stvoření

Podzimní slunce

Podzimní slunce tě potěší,
vybarví stromy božskou retuší,
je čím dál tím víc bezbranné,
prohřeje co si zamane.

Podzimní slunce je ospalé,
trochu rozpité a pomalé,
má sílu léta i příslib zimy,
samo sebe skládá v rýmy.

Podzimní slunce je kouzelné
a zřídka kdy je souměrné,
ráno líně vyleze z mlhy,
večer válí oranžové sudy.

Podzimní slunce tě zpomalí,
skrz sebe teď hledíš do dále,
v odlesku tenké pavučiny
máš radost, tak trochu bez příčiny.

Vše stvořené nám poskytuje prostor k životu a k prožívání našeho vztahu s Bohem. Navíc příroda vypovídá mnohé o svém Původci. Tvorstvo je tak prvním vyprávěním o velikosti, moci, vznešenosti i lásce Boží. Celé stvoření je proto třeba nejen obdivovat, ale i respektovat a chránit.

Musí být velký, kdo stvořil tak velký stroj z ničeho, musí být moudrý Ten, kdo vše stvořil tak moudře. Musí být dobrý, kdo udělal všechno, co je dobré. Kdo dal světlo slunci, měsíci a hvězdám. Ten sám o sobě je jistě ještě lepší Světlo. Kdo dal mysl člověku, má jistě ještě lepší mysl. Tak jako je mysl spisovatele známá z knihy, moudrost architekta je známá ze stavby, jako se v zrcadle odráží čistý obraz člověka, který do ní hledí, tak je Stvořitel znám ze stvoření a dokonalosti každého z nich.

Tak jako pisatel knihy vyjímá slova z mysli a píše je na papír, a tak skládá knihu a jakoby z ničeho dělá něco, tak všemohoucí Stvořitel stvořil vše, co si přál, a složil jakoby knihu, ve které vidíme Boží všemohoucnost, moudrost a dobrotu.

*Ó krásu, jež předstihuješ všechny krásy na zemi!
Bez ran bolest způsobuješ, bez bolesti odstraňuješ lásku Božích stvoření!
Ó uzle, jenž propojuješ dvě věci tak rozdílné, nevím, proč se rozvazuješ,
neb svázaný propůjčuješ sílu za dobré mít zlé.
Ty, kdo nemohou již být, spájíš s věčnou Bytostí;
nekonečný - ukončuješ, nemusíš, a přec miluješ, zveličuješ naše nic.*

www.radiovaticna.cz

POSLOVÉ MÍRU A SVOBODY

VII. kongres světových a tradičních náboženství v Kazachstánu

Kongres, na který přijíždějí představitelé světových náboženství, pořádá Kazachstán každé tři roky (poprvé v reakci na teroristické útoky islamistů v USA v září 2001) s cílem vystoupit proti nábožensky motivovanému násilí.

Papež, který se ho zúčastnil poprvé, se připojil k úvodní tiché modlitbě, vystoupil v rozpravě a pronesl závěrečnou řeč, v níž ocenil slova společného prohlášení účastníků kongresu: „Extremismus, radikalismus, terorismus a jakékoli jiné podněty k nenávisti, nepřátelství, násilí a válce – ať už mají jakoukoli motivaci nebo cíl – nemají nic společného s autentickým duchem náboženství a musí být co nejdůrazněji odmítnuty, odsouzeny bez ‚kdyby‘ a bez ‚ale‘. Kromě toho jsme se na základě skutečnosti, že Všemohoucí stvořil všechny lidi rovné, bez ohledu na jejich náboženskou, etnickou nebo sociální příslušnost, shodli na tom, že vzájemný respekt a porozumění musí být v náboženském učení považovány za zásadní a nezbytné,“ prohlásil papež na závěr dvoudenního kongresu.

Snímek Profimedia

Navázal tak na svá slova z předchozího dne, kdy zdůraznil, že „posvátno nikdy nesmí být oporou moci, stejně jako se samo o moc nesmí opírat“. Za nepřijatelné označil nábožensky motivované násilí či diskriminaci i generální tajemník OSN Antonio Guterres ve svém poselství zasláném do Kazachstánu.

Ze závěrečného papežova proslovu

Drazí bratři a sestry!

Kráčeli jsme spolu. Děkuji vám, že jste přijeli z různých částí světa a přivezli sem bohatství své víry a kultury. Děkuji vám, že jste intenzivně prožili tyto dny sdílení, práce a nasazení ve znamení dialogu, o to cennějšího v tak těžké době, na kterou doléhá kromě pandemie i nesmyslné válečné šílenství.

Katolická církev, která se nikdy neunaví hlásat nedotknutelnou důstojnost každého člověka, stvořeného "k obrazu Božímu", věří také v jednotu lidské rodiny. Věřící, že všechny národy tvoří přece jedno společenství, mají jeden původ, protože Bůh dal všemu lidstvu přebývat na celém povrchu země.

Mezináboženský dialog už není jen příležitostí, ale naléhavou a nenahraditelnou službou lidstvu, ke chvále a slávě Stvořitele všech.

Před důležitými rozhodnutími se více než na strategické a ekonomické cíle, národní, energetické a vojenské zájmy zaměříme na dobro člověka. Abychom se mohli rozhodovat skutečně skvěle, obraťme se na děti, mladé lidi a jejich budoucnost, starší lidi a jejich moudrost, obyčejné lidi a jejich skutečné potřeby. A my pozvedněme hlas, abychom křičeli, že lidská osoba není redukována na to, co produkuje a vydělává; že musí být vítána a nikdy zavržena; že rodina, v kazašském jazyce "hnízdo duše a lásky", je přirozeným a nenahraditelným zázemím, které je třeba chránit a podporovat.

Vatican News

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Matouše

Když spatřil zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Tu otevřel ústa a učil je:

Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.

Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.

Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.

Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha.

Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.

Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.

Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.

(Mt 5,1-12)

Náměty k meditaci

Blahoslavení (v dnešním jazyce "šťastní") se v evangeliích používá pro označení jedinečné radosti z účasti na Boží spáse. Blahoslavení jsou ti, kteří jásají a plesají, protože mohou prožívat naplnění Božích slibů, příchod Božího království.

Blahoslavenství předznamenávají celé Ježíšovo učení, jsou radostnou zvěstí (evangeliem) v nejsilnějším slova smyslu: Zvěstují radost největší a nejskutečnější, protože darovanou Bohem. Ježíš přišel radost nejen hlásat, ale i darovat.

- Chudí v duchu uznávají, že závisí na Bohu a že bez něj by neměli život. Jim patří už teď Boží království, Bůh se jim prokazuje jako ten, kdo přináší požehnání.
- Plačící a šťastní? Toto přece nejde dohromady. Ale ano, Ježíšova řeč obsahuje často zdánlivé paradoxy. Pláč je výrazem soucitu, něhy, srdce otevřeného Bohu i lidem.
- Kdo jsou tiší, mírní? Ti, kteří neprosazují sebe sama, kteří ovládají svůj hněv a touhu po pomstě, bezohlednou ctižádost a sobectví.
- Žízeň a hlad vyjadřují silnou a spontánní touhu. Šťastní jsou ti, kdo mají touhu žít podle evangelia. Spravedlnost zde neznamená právníké „dát každému, co mu náleží“. Jde o něco mnohem většího: jednat podle Božího slova.
- Milosrdní nezavírají srdce vůči potřebným. Kristus výslovně vybízí k milosrdenství vůči hříšným nebo hladovým - vůči těm, kdo se nacházejí v duchovní či hmotné bídě.
- Čisté srdce mají ti, kteří se dívají na druhé lidi a stvoření Ježíšovým pohledem.
- Pokoj není „klídek“, nezáměr o okolí, „pokoj“ od někoho nebo něčeho. Vnitřní pokoj vychází z vědomí, že jsme milované Boží děti. Ježíš nám říká:

Nedělejte si přehnané starosti o věci, které nemůžete ovlivnit (srov. Mt 6,27). Kdo má Boží pokoj v srdci, může ho také šířit dál, přinášet odpuštění a usmíření.

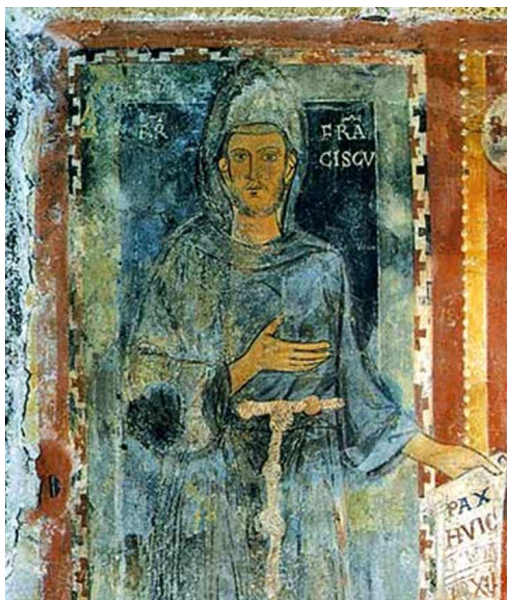
- Šťastný je ten, kdo snáší nepřijetí, výsměch, pomluvy kvůli Kristu a jeho evangeliu.

Který z těchto příslibů je mému srdci nejbližší, kde vnímám Boží obdarování?

Angelo Scarano

SVĚTEC MĚSÍCE

František z Assisi

František obnovil společnost v éře, která jakoby žádnou obnovu nepotřebovala. Zažívala totiž období svého rozkvětu. Začínala mít převahu, vojenskou a pomalu i kulturní, nad konkurenční islámskou civilizací.

Doba vrcholného středověku 13. století, o němž je řeč, je dobou mohutných gotických katedrál, ohromujících staveb konečně v novém, původním a odnikud jinud nepřevzatém stavebním stylu. Ten jako viditelné znamení označoval proměny myšlení lidí, emancipaci společnosti. Jde o dobu rozkvětu

univerzit, naprosto nového fenoménu v globálním měřítku, umožňujícího vědu, jak ji známe dnes.

Jak nesmírně inspirativní mohou být život a myšlenky jednoho dobrovolně chudého šedivého bratra zaznávající z 13. století pro současnost.. Možná právě proto, že prvním důrazem jeho života byl nelítostný boj proti vlastní pýše, a to prostředky, které se mnoha i jeho tehdejšími současníky zdály vrcholně bláznivé. Přesto s vědomím vlastní nevědomosti, nejistoty, svých strachů, tedy s pokorou dokázal dospět k moudrosti, které nemůže dosáhnout nikdo, kdo na své prezíravé pýše staví. Františkovou metodou byla pokora. Byla to těžce vydobývaná pokora, která mu umožnila stát rovně, pravdivě, poctivě, silně - jak jenom to jde.

V době křížových výprav, otevřeného boje mezi křesťanskou a islámskou civilizací, přechází František frontovou linii a stane před sultánem. A to aniž by chtěl špinit svou domovinu, aniž by chtěl konvertovat. Stane před sultánem, a ten, kupodivu, ač to jinak bez výjimek dělal, nenechá Františka popravit, ale ani ho nevyhání, nýbrž zůstává s ním v dlouhých hovorech, jejichž výsledkem je, že bratři menší, následovníci Františkovi, jako jediní jinověrci smejí přijít na jím ovládaná území Svaté země, působit tam, spravovat křesťanská poutní místa a starat se o poutníky. A jsou tam dodnes. Ani sultán se tehdy nestal křesťanem. Každého snad napadne slovo: respekt.

Františkův vřelý vztah k přírodě je všeobecně známý. Dokonce až tak, že ho kvůli tomu mnozí považovali za prostáčka, který snad rozuměl zvířatům hlavně proto, že k nim měl svým založením blízko. Ale prameny ukazují, že Františkův vztah k přírodě souvisel s jeho hledáním a rovněž vytvářením uspořádaného dokonalého kosmu, který ovšem nezjednodušoval pouze na biologickou či fyzikální rovinu. Lidský duch je součástí kosmu. Dokonce jako jediný je schopný kosmos pojmenovat a vědomě ho spoluutvářet (nebo i rozbíjet). Františkova slova z Chvalozpěvu stvoření o bratru Slunci a sestře Luně nejsou sentimentálním výtvorem, ale protrpěnou písní úmorné cesty života, která ovšem dává smysl, neboť vede k moudrosti. Ve stejné písni František oslovuje i sestru Smrt těla a důrazně varuje před smrtí ducha.

Františka ne docela pochopili ani jeho soudobí bratři. A nový řád se začal, ještě koncem Františkova života, vyvíjet v mnohém odlišně, než jak by on sám chtěl. I v tom spočívalo Františkovo utrpení, které mu bylo zaslíbeno dva roky před smrtí v intenzivních modlitbách na hoře La Verna, a jehož viditelným znamením se stala stigmata, bolestivé symboly Kristova utrpení. Taky on zažil, co to je, když ho opustí i jeho nejbližší. Obdivovaný, uctíváný i nepochopený.

Přesto i další rozměry františkánského hnutí, kterým by František sám nerozuměl, a dost možná by je i odmítal, přinesly spoustu nečekaných dobrých plodů. Františkánskou spiritualitu nesou nejen tři větve Řádu bratří menších (takzvaný "první řád": konventuálové-minorité, františkáni a kapucíni), Řád chudých paní ("druhý řád": klarisky), laický "třetí řád" rodin a lidí žijících "ve světě", a spousta dalších většinou ženských kongregací učitelek, zdravotnic..., díky čemuž je františkánské hnutí nejrozsáhlejším na světě. Především ale františkánská spiritualita inspiruje mnoho dalších skupin i jednotlivců, kteří Františka znají a hlásí se k němu.

Doba Františkova i doba dnešní přes svou vnější vyspělost zažívá duchovní roztříštěnost, jistý zmatek v otázce Ducha, ovšem právě ten z nás činí vrchol stvoření. Jsme natolik lidmi, nakolik máme duchovní rozměr. Duchovní

relativismus, „dogma“ současné Evropy, téměř náboženství, bývá ovšem hodnocen nejednoznačně. Někdo ho považuje za vrchol, jiný za úpadek. František proti úpadku bojoval, a to zejména svým vlastním postojem, změnou sebe sama.

Jan Hanák

Františkova modlitba

Pane,
udělej ze mne nástroj svého pokoje:
kde je nenávisť, tam ať přináším lásku,
kde je křivda, ať přináším odpuštění,
kde je nesvár, ať přináším jednotu,
kde je omyl, ať přináším pravdu,
kde je pochybnost, ať přináším víru,
kde je zoufalství, ať přináším naději,
kde je temnota, ať přináším světlo,
kde je smutek, ať přináším radost.

Pane,
učíš, ať nechci tolik být utěšován,
jako spíše utěšovat,
být chápán, jako spíše chápat,
být milován, jako spíše milovat.
Neboť tak jest:
kdo se dává, ten přijímá,
kdo na sebe zapomíná, ten je nalézán,
kdo odpouští, tomu se odpouští,
kdo umírá, ten povstává k věčnému
životu.

LITURGICKÉ OKÉNKO

Podstata liturgie

Foto: Člověk a víra

V této rubrice jsme zatím přibližovali liturgické kořeny a souvislosti konkrétních událostí: slavností, svátků a památek. V tomto čísle bychom chtěli začít představovat liturgii více systematicky: Budeme se ptát, co znamená slovo liturgie, proč ji vlastně slavíme, co všechno patří k liturgickému slavení, jaký je rozdíl mezi liturgií a liturgickým slavením, jaký je vztah víry a liturgie a podobně.

Dost možná, že si podobné otázky vůbec nekladete, ale to neznamená, že vám nemohou pomoci porozumět a prožívat účast na liturgii plněji a s větším užitekem pro váš duchovní růst.

Slovo liturgie pochází z řečtiny a znamenalo každou veřejnou službu pro lid či stát. V křesťanském kontextu pak označovalo bohoslužebné shromáždění církevní obce. Není to však primárně činnost člověka, obce, nýbrž spasitelné Boží jednání - Kristus skrze Ducha nabízí věřícím podíl na velikonočním tajemství a oni odpovídají díky a chválou. Liturgie je dialogem mezi Bohem a člověkem: od Boha k člověku, a od člověka k Bohu. Zpřítomňuje (aktualizuje) se v ní smlouva mezi Bohem a člověkem. Z toho důvodu dříve často užívaný pojem „kult“ nevystihuje plně podstatu liturgie, protože označuje primárně konání člověka, uctívání Boha.

Ústředním tématem liturgie je Velikonoční tajemství (Pascha): Spasitelné utrpení, smrt, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení našeho Pána. Slovo pascha je aramejsko-řecká podoba hebrejského pesach a znamená tolik, co přechod v obojím významu slova, tj. přejít - minout; přejít - překročit. Tak jako byl izraelský lid zachráněn z egyptského otroctví a uveden do Zaslíbené země tím, že trestající anděl minul izraelské domy, a tím, že Izraelité překročili Rákosové moře, tak také Ježíš tím, že prošel utrpením a umíráním, uvedl lid Boží do Otcovy slávy.

Slovo mystérium (překládané ne úplně výstižně jako tajemství) neznamená něco skrytého, nepoznatelného, nýbrž tento spásný čin Boží. K jeho naplnění dojde na konci časů, až bude smrt definitivně překonána a království Boží se plně prosadí.

K. Richter: Liturgie a život

KNIŽNÍ TIP

Václav Vacek: Vystup na horu a buď tam

Cesta k setkávání s Bohem

Letos šestasedmdesátiletý římskokatolický kněz Václav Vacek vydal začátkem letošního roku v nakladatelství Vyšehrad sumář textů, které reprezentativně zrcadlí jeho životní pastorační témata – a činí tak způsobem, jakým jsme u něj dlouhodobě zvyklí a který má pro některé z nás kouzlo, jemuž nemůžeme a ani nechceme odolávat: spontánně, živelně a místy asociativně. Vacek formuluje čiperně, uštěpačně až provokativně, s odkazem na soudobé dění ve společnosti i dlouhodobý stav věcí v naší i světové církvi – a tím nás ponouká k tomu, abychom nově promýšleli nebo ještě lépe přehodnocovali to, čemu každý z nás sám za sebe věříme.

Ve své nové knize nabízí Václav Vacek jakousi trest' své mnohaleté pastorační činnosti. Jádrem knihy jsou meditace na téma nejdůležitější křesťanské modlitby Otčenáš, kniha ale obsahuje také úvahy o modlitbě jako takové, čerpající z židovské a křesťanské spirituální tradice, nebo také texty pro domácí liturgii. Duchovní úvahy a zamyšlení doprovází množství příběhů a osobních vzpomínek, které dodávají knize živost a bezprostřednost. Dostane se ale i na tak vážná a bolestivá témata, jako je krize rodiny a vztah k rozvedeným a znovu seždaným v církvi.

VYSTUP NA HÖRU A BUÖ TAM

VYÖEHÖRAD

Ukázka z knihy:

OTČE NÁÖ

Ježíö říká: „Bůh je mým i vaším Otcem.“ K čemu nám Ježíö ta slova svěřil? K obdarování a k budování dobrých vztahů s druhými. Vedou nás od nás (Otce a mě) k bohatství se sourozenci. Rodiče těší přátelství jejich dětí k nim, ale neméně je těší, rozumí-li si děti mezi sebou. O Bohu to platí ještě více.

Vydáme-li se cestou slov „Otče náš“, můžeme se k uzdravování křivdy blížit. V Boží náručí se můžeme vyplakat a vykřičet - spravedlivý hněv je namístě. Poznání, že nejsme na ponížení a bolest sami, že Bůh je na naší straně, že nás utěšuje, uzdravuje naše zranění, rozpouští naši ukřivděnost. Navíc nás chrání a osvobozuje od nespravedlivého hněvu, který by nás mohl dovést až k nenávisti a touze po pomstě, a ta by nás pak vyžrala zevnitř jako červ jablko.

Náruč Táty/Mámy nás může ukonejšit. Vždyť i my ublížené děti těšíme ve své náručí a ošetřujeme jejich zranění. Uzdravující proces může trvat i delší dobu,

těžká zranění se hojí déle a některým lidem se rány hojí pomalu. Slova: „Otče náš“ nás zvou k náhledu, že i ti, kteří nám ubližují nebo nás nemají rádi, jsou dětmi Božími. To neomlouvá jejich svévolné, násilné jednání! A neznamená to, že Bůh mlčí ke zlu.

Opakuji, že Bůh se nevzdává svého milujícího rodičovského vztahu ani k pachatelům a nezříká se svého dílu odpovědnosti za svobodu, kterou nám dal. Ještě více než dobří rodiče nařká nad utrpením oběti. Také si ale přeje obrácení hříšníka. Porozumět milosrdenství Boha není samozřejmé, dá nám to určitou námahu. Ježíš nám k tomu daroval jako průvodce svého Ducha a řekl o něm: „Přímlovce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (J 14,26) Duch utěšuje jako matka (Iz 66,13), povzbuzuje nás a napovídá nám to, co nám Ježíš už dříve řekl. (Ze školy ovšem víme, že školákovi, který se neučil, nebo herci, který nezná svou roli, náповěda nepomůže). Kdo je otevřený a učenlivý, u toho se Duch přimlouvá, aby se vydal určitou cestou.

Na slova „jenž jsi na nebesích“ se potřebujeme podívat z jiné strany. Viděli jste někdy velké stádo ovcí v rychlém pohybu? To stádo „teče“. Jak v něm má pastýř mezi ostatními ovce poznat tu, která má třeba poraněnou nohu? Všechny ovce vypadají stejně. Když si izraelští pastýři mohli lehnout do vysoké trávy, všimli si, že dravci a supové vysoko plachtící v oblacích mají mnohem ostřejší zrak než my, z veliké výšky vidí i malou myšku. Sovy vidí i v noci a žalmista žasne: Hospodine, žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo. A tak staří, když chtěli o Bohu vyjádřit, že má naprostý nadhled a vhled do všeho, pravili: „je na nebesích“.

Bůh není někde daleko, žije s námi a mezi námi. Pamatuji si, jak na mě silně zapůsobilo Jákobovo vyprávění o jeho snu a navždy se do mě vtiskla jeho slova: „Tady byl Bůh a já jsem to nevěděl“. Od té doby víme, že všude, kde jsme, je s námi Bůh.

www.ivysehrad.cz

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

1.10. (sobota)	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše,
panny a učitelky církve
4.10. (úterý)	Památka sv. Františka z Assisi
7.10. (pátek)	Památka Panny Marie Růžencové
15.10. (sobota)	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
17.10. (pondělí)	Památka sv. Ignáce z Antiochie, biskupa a mučedníka

18.10. (úterý)

Svátek sv. Lukáše, evangelisty

28.10. (pátek)

Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů

APOŠTOLÁT MODLITBY

ŘÍJEN 2022

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za církve otevřenou všem

Modleme se, aby církev, věrná evangeliu a odvážná při jeho ohlašování, byla místem solidarity, bratrství a otevřenosti a stále více žila v atmosféře synodality.

Národní úmysl: Za volby do senátu

Modleme se, aby nově zvolení senátoři vykonávali svůj úkol poctivě a spravedlivě.

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM

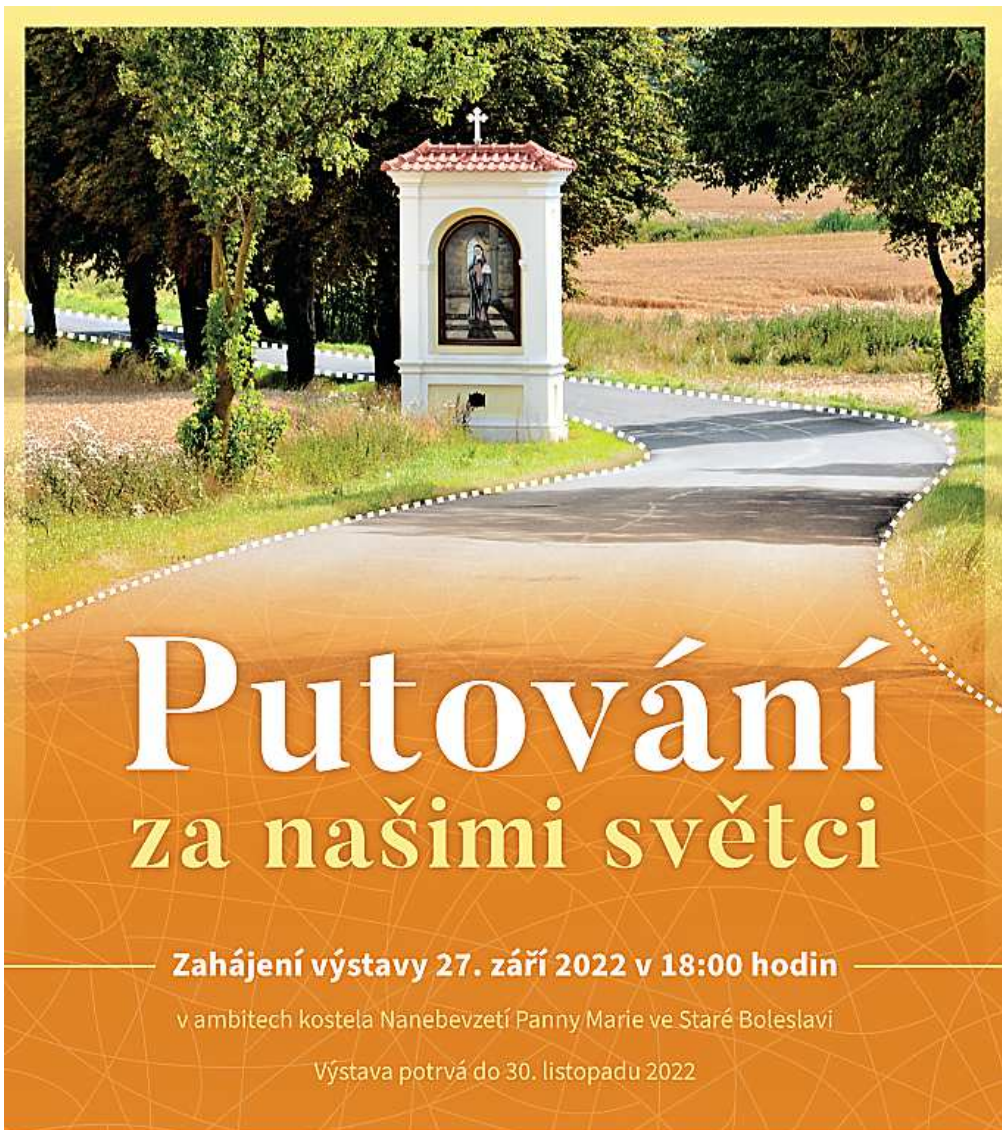

S radostí bych vám chtěl oznámit, že bude po delší přestávce pokračovat Modlitební setkávání nad Písmem. Budeme se opět scházet každou druhou středu v měsíci ve Farním centru v Jungmannově ulici. Poprvé se sejdem ve středu 12. října v 19 hodin.

Nevadí, jestli jste se minulých setkání neúčastnili nebo nevíte, o co přesně jde. Všechno si na místě řekneme a vysvětlíme. Pokud byste chtěli informace už nyní, zavolejte nebo napište.

Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík , tel: 602 266 586,
v.simik@centrum.cz

Putování za našimi světci

Zahájení výstavy 27. září 2022 v 18:00 hodin

v ambitech kostela Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi

Výstava potrvá do 30. listopadu 2022

Středočeský kraj

**SVATÁ
LUDMILA**

**Stádočkovice
vlastivědné muzeum
v Kládě**

Výstava je realizována za finanční podpory Středočeského kraje a pod záštitou hejtmanky Mgr. Petry Peckové

www.svatatludmila.cz

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2022

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.